

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/30/2016
Identifikačné číslo spisu:	2013200220
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2013200220.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: Ing. D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX, XXX XX E. M., zastúpeného JUDr. Vladimírom Fraňom, advokátom so sídlom Haškova 18, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, proti žalovanému: Okresný úrad v Trnave, odbor výstavby a bytovej politiky, Kollárova 8, Trnava, za účasti: 1. W. E., nar. XX.X.XXXX a 2. S. E., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom Y., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Obvodného úradu Trnava, Odboru výstavby, a bytovej politiky č. ObU-TT-OVBP2-2013/00128/Pa zo dňa 18. januára 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/15/2013-64 zo dňa 30. septembra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/15/2013-64 zo dňa 30. septembra 2014 z m e ň u j e tak, že rozhodnutie žalovaného č. ObU-TT-OVBP2-2013/00128/Pa zo dňa 18. januára 2013 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 140 € k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. ObU-TT-OVBP2-2013/00128/Pa zo dňa 18.01.2013, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, obce Veľké Orvište - stavebného úradu príslušného podľa § 117 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), ktoré boli vydané v konaní podľa § 88a ods. 4 stavebného zákona v spojení s § 10 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. o dodatočnom povolení stavby „Zmena dokončenej stavby rodinného domu s. č. XXX“. Uvedené sa týka prístavby terasy, krytého vstupu, schodiska do suterénu ako aj úpravy strešnej krytiny rodinného domu nachádzajúceho sa na pozemkoch parc. č. XXX/., XXX/X a

XXX/X v kat. území E. M.. Predmetnú prístavbu žalovaný v požadovanom rozsahu rozhodnutím č. ObU-TT-OVBP2-2013/00128/Pa zo dňa 18.01.2013 povolil za dodržania stanovených podmienok a zároveň potvrdil rozhodnutie obce Veľké Orvište č. j. 18/2012-Mi, Ma/R zo dňa 14.11.2012, pričom odvolanie žalobcu zamietol.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že podľa názoru krajského súdu žalobca v žalobných dôvodoch iba všeobecnými formuláciami namietal voči postupu žalovaného, a to najmä nedostatočným zistením skutkového stavu a vydaním nezákonného rozhodnutia. Krajský súd považoval za dva bližšie konkretizované žalobné dôvody tvrdenie žalobcu, že mu nebol umožnený vstup na nehnuteľnosť stavebníka pri ústnom konaní a miestnom zisťovaní ako aj jeho tvrdenie, že stavebníci sú údajne v príbuzenskom vzťahu so starostom obce.

K prvému dôvodu žaloby, podľa ktorého nebol žalobcovi umožnený vstup na nehnuteľnosť stavebníka pri ústnom konaní a miestnom zisťovaní, súd prvého stupňa konštatoval prítomnosť žalobcovho podpisu na prezenčnej listine z predmetného konania uskutočneného dňa 21. augusta 2012 a zároveň dodal, že neumožnenie vstupu na pozemok stavebníka nemožno považovať za vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, resp. spôsobenie stavu ukrátenia žalobcu na jeho právach.

Pri hodnotení námietky týkajúcej sa príbuzenského vzťahu stavebníkov k starostovi obce Veľké Orvište krajský súd poukázal na zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). V zmysle jeho ustanovení možno podľa názoru krajského súdu vylúčiť predpokladného pracovníka z konania, pričom po podnete účastníka musí nadriadený pracovník rozhodnúť, či dotýčny pracovník bude vylúčený z ďalšieho konania alebo nie. Na záver uviedol, že správny poriadok upravuje len možné vylúčenie pracovníka správneho orgánu a nie vylúčenie štatutára (starostu obce), ktorý nie je pracovníkom, ale je správnym orgánom.

Na základe vyššie uvedených skutočností Krajský súd v Trnave žalobu žalobcu zamietol, pričom ju označil ako nedôvodnú.

O trovách konania rozhodol postupom podľa § 250k Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) tak, že procesne neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Rovnako tak nárok na náhradu trov konania nepriznal ani pribratým účastníkom konania, nakoľko § 250k OSP je osobitným ustanovením, ktoré upravuje právo na náhradu trov konania iba úspešnému žalobcovi a v podstate vylučuje jej priznanie inému, teda i pribratému účastníkovi.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie, navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/15/2013-64 zo dňa 30. septembra 2014 zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP, nakoľko krajský súd podľa názoru žalobcu nedôsledne preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie mu predchádzajúce, na základe čoho dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, z ktorého potom vychádza aj predmetný rozsudok. V odvolaní, podobne ako v žalobe, žalobca opätovne opisoval priebeh správneho konania pred prvostupňovým aj druhostupňovým správnym orgánom, pričom dodal, že rozhodnutiami a postupom oboch správnych orgánov bol ukrátený na svojich právach. Žalobca tvrdil, že mu nebol umožnený prístup k nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom stavebného konania, čím mu bolo odopreté oboznámiť sa so skutočným stavom nehnuteľnosti, navrhovať ďalšie dôkazy a klásť otázky. V tejto súvislosti poukázal na záznam v zápisnici z ústneho konania a miestneho zisťovania zo dňa 21. augusta 2012, s tým že mu nebolo umožnené spomínanú zápisnicu podpísať. Namietal aj porušenie § 3 ods. 2, § 33 ods. 1 a 2 správneho poriadku, pretože ústne konanie a miestne zisťovanie skončilo bez záveru a nebolo mu ani oznámené pokračovanie v prerušenom správnom konaní. Žalobca vytýkal aj nezákonnosť postupu v súvislosti s legalizáciou okna na nosnom múre domu stavebníkov, ktorá mala byť tiež predmetom žiadosti a konania o dodatočnom povolení stavby, nie len ohlásením drobnej stavby. Osadením okna došlo podľa žalobcu k popraskaniu nosného múru a narušeniu statiky. V tomto smere namietala hodnovernosť posudku statika. Ďalej žalobca uviedol, že projektová dokumentácia zmien dokončenej stavby bola spracovaná až po ich realizácii a rozhodnutím stanovené podmienky pre dokončenie stavby nemohli byť splnené. V závere odvolania opätovne

poukázal na príbuzenský pomer medzi stavebníkmi a starostom obce Veľké Orvište, čo podľa žalobcu mohlo mať vplyv na priebeh konania a rozhodnutie.

Pribratí účastníci (stavebníci), ktorých pribral do konania krajský súd v zmysle § 250 ods. 1 OSP, uviedli v písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 12. decembra 2014, že predmetnú nehnuteľnosť obývajú od roku 2010, pričom bola dlhé roky predtým neobývaná a neudržiavaná. K žiadosti o dodatočné povolenie stavby doložili všetky potrebné doklady, kladné stanoviská dotknutých orgánov, statický posudok vypracovaný odborne spôsobilou osobou. Za účelom doplnenia týchto podkladov stavebný úrad prerušil konanie na 60 dní. Pre potreby miestneho zisťovania a ústneho konania umožnili vstup na svoj pozemok len pracovníkom stavebného úradu, nakoľko mali vedomosť o tom, že ostatným účastníkom konania nie sú povinní vstup umožniť. Žalobca bol podľa ich slov prítomný pred hranicou ich pozemku, bolo mu umožnené vyjadriť sa k danej veci, podať písomné námietky a podpísať zápisnicu dokumentujúcu miestne zisťovanie a ústne konanie. V prípade stavby terasy sa podľa stavebníkov v konaní nepreukázal žiaden rozpor, predložená dokumentácia je v súlade s technickými požiadavkami na výstavbu a nedochádza k zásahu do súkromia žalobcu. V súvislosti s predmetným sporom poukázali aj na časté slovné útoky zo strany žalobcu, ktoré sú podľa nich pôvodom terajších sporov. Ďalej uviedli aj to, že v minulosti mali so žalobcom dobré susedské vzťahy, žalobca im so svojím synom pomáhal pri rekonštrukcii ich strechy. Príbuzenský vzťah s niekdajším starostom obce Veľké Orvište, ani jeho manželkou, stavebníkom nie je známy. V závere dodali, že žalobca s osadením okna na nosnom múre súhlasil, čo potvrdil podpisom na žiadosti o ohlásenie drobnej stavby, naviac osadenie okna bolo realizované ešte pred podaním žiadosti o dodatočné povolenie stavby. Vzhľadom na uvedené sa stavebníci stotožnili s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave a žiadali Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby toto rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Po citácii relevantných právnych predpisov Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 8Sžo/15/2015 zo dňa 21. mája 2015 uviedol, že predmetné konanie je konaním, podľa piatej časti OSP (správne súdnictvo), dôsledne ovládaným dispozičnou zásadou, z čoho vyplýva, že súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom vymedzeným v žalobe. Ide o zásadu *index ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúma na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu, najmä žaloby a rozhodnutí správnych orgánov obidvoch stupňov, mal odvolací súd za preukázané, že podstatnými námietkami žaloby boli: príbuzenský vzťah stavebníkov k starostovi obce Veľké Orvište a neumožnenie vstupu na pozemok stavebníkov v rámci ústneho konania a miestneho zisťovania. Odvolací súd mal za to, že prvostupňový súd sa so žalobnými námietkami vo svojom rozhodnutí dostatočne vysporiadal. Odvolací súd sa plne stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozsudku v celom rozsahu. Prvostupňový súd správne poukázal na to, že žalobca v žalobe (napokon aj v odvolaní) iba všeobecne namietal, že žalovaný pri svojom rozhodovaní riadne nezistil skutkový stav a na základe listinného a dôkazného materiálu vydal nezákonné rozhodnutie. Na doplnenie ďalej súd v zmysle § 219 ods. 2 OSP uviedol:

Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa príbuzenského vzťahu stavebníkov a starostu obce Veľké Orvište, odvolací súd uviedol, že starosta obce, ktorý je vecne príslušným správnym orgánom v stavebnom konaní nemôže byť vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, pretože nie je zamestnancom ani členom správneho orgánu a neexistuje iný správny orgán, ktorý by vo veci, ako aj o prípadnej námietke zaujatosti mohol rozhodnúť (pozri aj Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/43/2008 zo dňa 18. marca 2009). Tento názor potvrdzuje aj právna doktrína zaoberajúca sa problematikou správneho práva, podľa ktorej, ak tvorí správny orgán jediná osoba, ktorá však nie je v pracovnom pomere k tomuto orgánu (prípád starostu obce), tak na tieto prípady sa ustanovenia o vylúčení zamestnanca správneho orgánu nevzťahujú (pozri Sobihard J. Správny poriadok. Komentár. 6. Vydanie. Bratislava: Iura Edition, 2013, ISBN 978-80-8078-600-7, s. 47).

Námietku žalobcu, že mu nebol umožnený vstup na pozemok stavebníkov počas ústneho konania a miestneho zisťovania, čím mu malo byť odopreté právo oboznámiť sa so skutočným stavom predmetnej nehnuteľnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval za relevantnú. Žalobcovi boli umožnené okrem prístupu na pozemok stavebníkov všetky práva, ktoré mu ako účastníkovi stavebného konania priznáva stavebný zákon. Žalobca počas celého priebehu stavebného konania v konaní aktívne vystupoval, a to najmä podával námietky, odvolanie a zúčastnil sa ústneho konania, kde mu bola daná na podpis zápisnica. Stavebný úrad však nemá oprávnenie prikázať vlastníkom pozemku, aby strpeli prítomnosť žalobcu na ich pozemku. Z vyjadrení a podaných námietok žalobcu v priebehu stavebného konania je zrejmé, že žalobcovi bol dostatočne známy skutočný stav predmetnej stavby.

Čo sa týka ďalších námietok uvedených žalobcom v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, odvolací súd uviedol, že týmito námietkami nebolo možné sa zaoberať v súdnom odvolacom konaní, nakoľko ich žalobca neuplatnil v samotnej žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu.

Odvolací súd nezistil žiadne také pochybenia zo strany správneho orgánu, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia a vzhľadom na uvedené napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP.

O náhrade trov odvolacieho súdneho konania rozhodol odvolací súd tak, že účastníkom túto nepriznal, lebo podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP žalobca má právo na náhradu trov len v prípade úspechu v konaní a žalovanému náhrada trov neprináleží.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. k II. ÚS 662/2015-35 zo dňa 24. februára 2016 rozhodol, že základné právo Ing. D. E. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s námietkou umožniť mu zúčastniť sa miestneho zisťovania rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/15/2015 zo dňa 21. mája 2015 porušené boli. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/15/2015 zo dňa 21. mája 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z pohľadu Ústavného súdu Slovenskej republiky v tejto veci treba predovšetkým konštatovať, že medzi účastníkmi konania bolo nesporné, že žalobca sa nemohol zúčastniť miestneho zisťovania konaného 21. augusta 2012, pretože stavebník ako vlastník pozemku mu neumožnil vstup na pozemok. Ako sporné sa medzi účastníkmi konania javí právne posúdenie tejto nespornej skutočnosti, resp. jej dopad na tvrdené porušenie označených práv žalobcu.

Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na to, že žalobca bol ako vlastník susediacej nehnuteľnosti účastníkom stavebného konania začatého na návrh stavebníka, ktorý sa domáhal povolenia zmeny dokončenej stavby svojho rodinného domu. Vzhľadom na ustanovenie § 4 ods. 2 správneho poriadku, ale predovšetkým vychádzajúc z čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, mal preto žalobca v prebiehajúcom konaní rovnaké procesné práva a povinnosti ako stavebník. Napriek tomu, hoci bol o termíne miestneho zisťovania upovedomený a chcel sa ho zúčastniť, nemohol tak urobiť, pretože stavebník ako vlastník pozemku mu nedovolil na pozemok vstúpiť.

Konajúca obec ako stavebný úrad miestne zisťovanie vykonala bez toho, aby sa pokúsila zákonnými prostriedkami dosiahnuť účasť žalobcu ako účastníka konania pri tomto procesnom úkone. Nedošlo teda k vydaniu rozhodnutia, ktorým by sa stavebníkovi uložila povinnosť strpieť vstup žalobcu na jeho pozemok na účely vykonania miestneho zisťovania [§ 43 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku], ale ani k uloženiu poriadkovej pokuty stavebníkovi za sťažovanie postupu konania (§ 45 ods. 1 správneho poriadku). Konajúca obec teda nepodnikla vôbec nič na presadenie práva žalobcu zúčastniť sa miestneho zisťovania, ale len pasívne akceptovala stav nerovnosti žalobcu v jeho účastníckych právach, ktorý vznikol v dôsledku postoja stavebníka.

Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky preto došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní medzi účastníkmi konania ako jedného zo základných princípov spravodlivého procesu. Rovnosť zbraní je inherentným prvkom spravodlivého procesu (Neumeister c. Rakúsko). Právo na spravodlivý proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zahŕňa právo, aby každá strana občianskeho súdneho konania mala primeranú možnosť obhajovať svoju záležitosť pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane (Szwabowicz c. Švédsko).

Vychádzajúc z toho, že konajúca obec napriek námietkam žalobcu nepodnikla žiadne zákonné kroky na ochranu jeho procesných práv, nemožno dospieť ani k záveru, že v danom prípade táto nerovnosť v postavení účastníkov nediskvalifikovala celý proces ako proces spravodlivý. Nie je totiž možné pripustiť, aby skrátenie práv účastníka konania spôsobené druhým účastníkom konania bolo v konečnom dôsledku vyhodnotené v prospech toho účastníka konania, ktorý uplatnenie práv druhého účastníka konania znemožnil.

Pokladal tiež za potrebné dodať, že uvedené pochybenie obce nebolo napravené v odvolacom konaní, ale ani v rámci správneho súdnictva. Najvyšší súd zaujal dokonca stanovisko, podľa ktorého stavebný úrad nemá oprávnenie prikázať vlastníčkovi pozemku, aby strpel prítomnosť žalobcu na svojom pozemku.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že došlo k porušeniu základného práva žalobcu na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, súc viazaný dôvodmi nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 662/2015-35 zo dňa 24. februára 2016 a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného č. ObU-TT-OVBP2-2013/00128/Pa zo dňa 18. januára 2013 sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. augusta 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Vychádzajúc z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ním naznačených východísk a s poukazom na vyššie uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že správny orgán v konaní nedodrжал princíp rovnosti zbraní, keď konajúca obec ako stavebný úrad napriek námietkam žalobcu nevyužila zákonné prostriedky, aby zabezpečila účasť žalobcu na miestnom zisťovaní ako procesnom úkone administratívneho konania, ktorého bol žalobca účastníkom. Povinnosťou správneho orgánu pri posúdení veci bolo dôsledne dbať na princípy právneho štátu a nevykladať príslušné ustanovenia aplikovaných zákonov iba formalisticky, aby nedošlo k neprimeranej tvrdosti zákona voči žalobcovi.

Je treba prihliadnuť na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, že v danom prípade mal správny orgán v konaní k dispozícii zákonné prostriedky, prostredníctvom ktorých by zaistil účasť žalobcu na miestnom zisťovaní, keď mohol postupovať v zmysle § 43 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku a vydať rozhodnutie, ktorým by stavebníkovi uložil povinnosť strpieť vstup žalobcu na jeho pozemok na účely vykonania miestneho zisťovania, ako aj uložiť stavebníkovi poriadkovú pokutu za sťažovanie postupu konania podľa § 45 ods. 1 správneho poriadku.

Vzhľadom na vyššie uvedené v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov, odvolací súd dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v konaní sú dôvodné a preto podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP sú správne orgány viazané právnym názorom odvolacieho súdu a ich úlohou bude vo veci opätovne rozhodnúť v intenciách nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O náhrade trov celého súdneho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 2 OSP tak, že v súdnom konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu, a to v sume zaplateného súdneho poplatku za podanie žaloby vo výške 70 € a za podané odvolanie vo výške 70 €.

Náhradu trov právneho zastúpenia za jednotlivé úkony v konaní pred súdmi odvolací súd žalobcovi nepriznal, nakoľko právny zástupca žalobcu si trovy konania síce všeobecne uplatnil, ale tieto ani v 3 dňovej zákonnej lehote v zmysle OSP po vyhlásení rozsudku nevyčísľil.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.